

H. L. Smithová

Pollyannin

čestný dluh

Pollyannin

čestný děh

H. L. Smithová

Pollyannin

čestný dlh

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

**Americký originál
Pollyanna's
Debt of Honor:**

© 1927 by H. L. Smith

Vydavateľ: First edition publisher: L. C. Page & Company.
Copyright in Great Britain, the British
Dominions and Possessions.
All rights reserved.

Slovenské vydanie: © 2026 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do informačných
systémov ani inak rozširovaná (elektronicky
alebo mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad: Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra: Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor: Eva Štrbová

Ilustrácie: Katarína Sojková

Obálka: Mária Melicherčíková

Grafická úprava: Ludmila Králiková

Tlač: Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie: ISBN 978-80-8300-024-7

Prvá kapitola

Dom naproti

Dom stojaci naproti cez ulicu Pollyanne vždy pripomínal staromódnu babičku medzi mladými emancipovanými ženami. Dom Whitingovcov, ako ho všetci volali, postavili ako vidiecku rezidenciu dávno predtým, než sa začalo uvažovať o výstavbe novej štvrte, a na prvý pohľad bolo jasné, že má nedostatok kúpeľní a nadbytok šatníkov. Kým sa riešila otázka dedičstva, zostal roky neobývaný. Zákon si dal v tomto prípade skutočne načas. Živý plot sa stihol vytiahnuť do výšky a nízke vždyzelené kríky, ktoré boli tu a tam roztrúsené po trávniku, ruže, orgován a vistéria využili obdobie zanedbávania a rozrástli sa podľa svojich rozmarných predstáv.

Signály, že starý dom bude opäť obývaný, vyvolali v celej Elsinore Terrace vlnu očakávania. Pollyannina najbližšia susedka pani Warnerová vyhlásila, že ten zanedbaný živý plot roky špatil celú ulicu, a iná susedka pani Huntová

priznala, že prázdny dom jej naháňa strach ako možný úkryt pre tulákov. Pollyanna sa tešila, a to hlavne preto, lebo dom Whitingovcov podľa nej splňal všetky predpoklady príjemného domova a bola škoda, že si ho nik neužíva.

Krátko po vysporiadaní dedičstva prešla nehnuteľnosť do rúk nových majiteľov, ktorí sa ihneď pustili do dôkladnej renovácie. Opravy sa začali strechou a skončili sa v pivnici. Štukatéri, tesári, inštalatéri, tapetári a maliari sa striedali v rýchlom slede. Potom prišiel na rad pozemok okolo domu. Živý plot a kríky ostrihali, zarastené záhony okopali, trávnik pokosili a tam, kde bolo potrebné, položili nový. A potom Elsinore Terrace netrpezlivo čakala na príchod nových susedov.

Príčinou neobvyklej rýchlosti robotníkov však zrejme nebola netrpezlivosť nových majiteľov, ktorí sa chceli čo najskôr nasťahovať. Dni sa nebadane zmenili na týždne a starý dom po krátkom období napätého očakávania znova upadol do svojej zvyčajnej letargie. Tráva opäť narástla a živý plot začal nesmelo vypúšťať nové výhonky, akoby sa chcel uistiť, že nedávne reformné opatrenia boli len dočasným výstrelkom.

„Aha, pozri!“ zvolala Judy, keď sa jedného jarného popoludnia pozerala z horného okna, čím okamžite zburcovala matkinu pozornosť. „Ten opravený dom horí!“

Pollyanna už mala vedieť svoje a nenechať sa naľakať. Judy mala odjakživa bujnú fantáziu a Jimmy jej predpovedal úspešnú kariéru spisovateľky strašidelných románov. Pollyanna však napriek predchádzajúcim skúsenostiam

pribehla k oknu, ale stačil jediný pohľad, aby sa upokojila. „Ale to nie je požiar, srdiečko. To sa len zapadajúce slnko odráža od okien. Pozri, aká je obloha jasná.“

Judy obrátila pozornosť k blčiacemu západnému obzoru. „Tak potom asi horí v nebi,“ hádala. „Mami, nebola by to smola, keby nebo zhorelo skôr, než tam prídeme?“ Potom ani nepočkala na reakciu na predpovedanú tragédiu a hneď prešla na inú tému. „Kedy prídu tie dievčatká?“

„Aké dievčatká, anjelik?“

„No predsa tie, čo budú bývať v tom opravenom dome.“

„Majú tam bývať nejaké dievčatká? O tom som nepočula.“ Pollyanna sa v duchu zamyslela nad tým, či sa k Judy dostali nejaké klebety, ktoré ju minuli, alebo ide iba o vyjadrenie jej túžob. Keďže svoju ratolesť dobre poznala, neprekvapilo ju, že správna je druhá možnosť.

„Som si celkom istá, mami, že tam budú bývať malé dievčatká,“ vysvetľovala Judy blahosklonným tónom, akoby sa zhovárala s niekým menej inteligentným. „Boh by predsa neposlal na túto ulicu ďalších chlapcov. Už je ich tu priveľa.“

„Hm, to neviem. Podľa mňa milých chlapcov nie je nikdy priveľa.“

„Keď budem veľká,“ vyhlásila Judy dôrazne, „budem mať veľa malých dievčatiek, veľa psíkov ako Jiggs, veľa mačiatok ako Sin, ale ani jedného chlapca, dokonca ani malé bábätko.“ Keď sa jej myseľ po tomto ultimáte upokojila, vrátila sa k svojej pôvodnej otázke. „Prečo sa tie dievčatká trochu nepoponáhľajú, mami?“

„Neviem o tom, že by tam mali prísť nejaké dievčatká.“

„Budú tam iba chlapci?“

„Možno tam nebudú bývať žiadne deti.“

Judy sa zamyslela nad touto prekvapivou možnosťou. „Tak to si budú musieť rýchlo nejaké deti zaobstarať,“ povedala napokon. „Teta Sadie najprv nemala bábätko a teraz má Jamieho, teta Anne nemala chlapčeka, a tak si osvojila Philipa. Dovolila by si tým ľuďom osvojiť si Juniora, mami?“

„Ani náhodou.“

Judy si vzdychla: „Keby on žil tam a ja tu, mohli by sme si každý deň mávať a bola by to ohromná zábava.“ Potom sa jej na tvári usadil výraz človeka, ktorý si uvedomuje, že tento svet nám nesplní všetky priania, a tak si iba pritisla nos na okennú tabuľu a oddala sa úvahám o prírode.

Ako dni plynuli, Judy prestala hovoriť o svojich možných susedkách a medzi dospelými z ulice sa postupne rozšírila domnienka, že zrekonštruovaný dom sa obyvateľov dočká až na jeseň. Potom však zrazu vypukla vlna príprav, ktoré tentoraz jasne naznačovali skorý príchod majiteľov. Čerstvo umyté okná boli dokorán, aby sa dlho nevyužívané izby vyvetrali. Trávu znovu pokosili. A jedného rána, keď Pollyanna vyšla k dverám, aby vyprevadila deti do školy, zbadala pred domom sťahovacie dodávky.

„Musím ísť dnes do školy, mami?“ spýtala sa Judy, ktorá síce vždy nesmierne trpela, keď ju nechali doma, no vyjadrovanie nespokojnosti so školskou dochádzkou považovala za akúsi povinnú pózu.

„Určite áno.“

„Ak nepôjde, bude... ne-ne-negramatná, však, mami?“ spýtal sa Junior, ktorého záľuba v nových slovách často dostávala do neprijemných situácií.

„Asi si myslel *negramotná*, srdiečko. Áno, je hrozné, keď deti nechodia do školy.“

„Ja nie som negro-motná,“ Judy zlostne zagánila na matku aj brata. „Som biele dievčatko. A okrem toho je to neslušné slovo.“

„Pcha!“ odfrkol Junior. „Neznamená to to, čo si myslíš. Znamená to, že nevieš čítať a hláskovať.“

„Náhodou viem. M-a-č-k-a, mačka.“

„Pozri, Judy nie je ani zďaleka taká stará ako ty, a na také malé dievčatko to podľa mňa zvláda veľmi dobre,“ krotila synove posmešky Pollyanna. „Teraz už bežte, deti. A, Junior, na každom priechode nezabudni zastaviť a pozrieť sa na obe strany skôr, ako Judy prevedieš cez cestu.“

Vyprevádzala ich pohľadom, v ktorom sa zračil tieň obáv. *Moderná matka musí byť tak trochu Sparťanka*, pomyslela si Pollyanna, *keďže každé ráno vysiela svoje deti do skutočného nebezpečenstva. Dvadsiate storočie sa síce pýši pokrokom, ale pre bezpečnosť detí na uliciach neurobilo vôbec nič.*

Uľavilo sa jej, keď mohla pozornosť presunúť na sťahovacie dodávky, z ktorých jedna už začala chrliť svoj náklad. Pollyanna mala v to dopoludnie plné ruky práce, no napriek tomu sa často zastavovala, aby z okna sledovala dianie v dome

naproti. Ak bol živý záujem o všetko, čo sa týkalo jej blízkych, slabosťou, Pollyanna sa k nej bez hanby hlásila.

Keď sa Jimmy večer vrátil domov, počítal s tým, že sa kadečo dozvie. „Predpokladám, že si o našich nových susedoch zistila všetko, azda až na výšku dane z príjmu.“

„V skutočnosti som sa nedozvedela nič, Jimmy. Celý deň tam pracovali dve slúžky a jeden muž v uniforme šoféra, ale nikoho iného som nevidela.“

„Mamička si myslí, že tam nebudú bývať žiadne dievčatká,“ vzdychla si Judy.

„No toto! Také nedopatrenie.“

„A ani žiadni chlapani,“ dodal Junior.

„To je ešte horšie.“

„Naisto to, samozrejme, neviem,“ priznala Pollyanna, „ale nevidela som žiadny detský nábytok. Bude to však asi veľká rodina, pretože majú veľmi veľa vecí.“

„Ja som si myslel, že to funguje presne opačne,“ prehodil Jimmy. „Čím väčší dom, tým menšia rodina.“ Myslel to ako žart, ale o niekoľko dní neskôr sa k Pollyanne dostala informácia, ktorá naznačovala, že trafil do čierneho.

„Jimmy, s našimi novými susedmi si mal pravdu. Vyzerá to tak, že sú iba dvaja – otec a dcéra. Videla som ho, keď šiel ráno na vlak. Pôsobí sympaticky. Povedala by som, že je asi taký starý ako strýčko John, ale má belšie vlasy.“

„A tá dcéra je dospelá?“

„Áno. Nevidela som ju zblízka, no vyzerá dospelá. Budúci týždeň sa tam asi zastavím na návštevu. V dome majú taký dokonalý poriadok, akoby tam žili už aspoň rok.“

Za to, že Pollyanna svoj plán na návštevu neuskutočnila, mohla pani McGillová. Jedného rána sa zastavila s týždennou várkou bielizne na zašívanie, ktorá sa výrazne zväčšila, odkedy do jej domácnosti pribudol Philip.

Keď sa ženy pri práci zhovárali, Pollyanna navrhla: „Nechcete so mnou zájsť na návštevu k našej novej susede?“

„Hádam nemyslíte dcéru pána Chalmersa!“

„Áno, tú.“

Pani McGillová zložila šitie. „Vy ste to ešte nepočuli?“

„Čo také?“

„Že nechce žiadne návštevy. Vraj má nejaký hendikep.“

„Hendikep?!“ Pollyanna to zopakovala s takou zjavnou nedôverou, až sa jej susedka rozosmiala.

„O tom nič neviem,“ riekla. „Slečnu Chalmersovú možno iba nenadchýna predstava spoločenského života v tejto štvrti a myslí si, že predstieranie zdravotných ťažkostí je najlepšou ochranou pred neželanými pokusmi o zblíženie.“

„Prečo si myslíte, že má zdravotné problémy?“

„Pani Reddingová s pani Hamiltonovou sa tam v stredu zastavili a slúžka im povedala, že slečna Chalmersová prosí, aby ju ospravedlnili. Vraj má hendikep a neprijíma návštevy.“

„Chudinka!“ zvolala Pollyanna, ktorá si nedokázala predstaviť horší osud než byť odrezaná od priateľov, potenciálnych alebo iných. „Ale je ešte mladá, pravdepodobne sa z toho dostane.“

„Takže ste ju už videli?“

„Áno, každé ráno odchádza autom.“

„Autom? Vyzerá veľmi slabá?“

„Nie, vôbec nie,“ zvolala Pollyanna s dôrazom, ktorý hneď oľutovala, keď videla, aký účinok to má na pani McGillovú.

„Nie? Pollyanna, nebolo by to smiešne, keby si tú historku vymyslela len preto, aby ju susedia neobťažovali?“

Pollyanna si niečo také ani nedokázala predstaviť. „Samozrejme, nikdy som ju nevidela zblízka, len cez ulicu,“ dodala rýchlo. „Ktovie, možno má skutočne podlomené zdravie.“

Pani McGillová sa vrátila k šitiu. „Nuž, či je skutočne chorá, alebo ide len o výhovorku,“ vravela, „je zrejmé, že Chalmersovci nebudú pre spoločenský život v Elsinore Terrace veľkým obohatením.“

Keď Pollyanna najbližšie zazrela svoju novú susedu, pozorovala ju s takmer bolestným súcitom. Auto stálo pred domom, šofér čakal pri dverách. Mladá žena kráčala svižne, jej pohyby naznačovali skôr prekypujúcu vitalitu než fyzickú slabosť.

Zastala za živým plotom. „Martin?“ Jej hlas znel jasne a prenikavo. Nebolo v ňom ani stopy po malátnosti chorľavého človeka.

„Áno, slečna Lorraine?“

„Postaráte sa o to, aby popoludní doliali vodu do fontánky pre vtáčiky? Už toľko dní je sucho; tie úbohé stvorenia to určite ocenia.“

„Postarám sa o to, slečna Lorraine.“

Prešla cez chodník a nastúpila do auta. Mala na sebe tmavomodrý kostým a čierny klobúk, ktorý jej zakrýval ľavú časť tváre. Pravé líce však žiarilo ako ružový púčik.

Pollyanna sa dívala za odchádzajúcim autom a krútila hlavou.

„Slečna Lorraine Chalmersová, nevyzeráte chorá, nehovoríte ako chorá a nechodíte ako chorá. Ak chorá ste, budete mi to musieť dokázať. Či už stojíte o návštevy, alebo nie, zoznámim sa s vami a zistím, čo vás trápi.“

V tej chvíli išlo o vonkoncom nepremyslené predsavzatie. Pollyannu by veľmi prekvapilo, keby vedela, ako rýchlo sa uskutoční.

Druhá kapitola

Zoznámenie

Na slávnostné ukončenie školského roka bolo treba Juniorovi a Judy zabezpečiť špeciálne kostýmy. Junior sa mal preobliecť za Indiána, čo bola z Pollyanninho pohľadu šťastná voľba, keďže teta Ruth mu z jednej zo svojich ciest na západ priniesla kompletný indiánsky odev. Judy sa ušla rola pastierky z detskej riekanky.* Keď sa Pollyanna dozvedela, čo má mať na sebe, ani sa nečudovala, že prišla o svoje ovečky. Každé stádo, ktoré má aspoň štipku sebaúcty, by sa istotne na protest rozutekalo.

Pri pohľade na náčrt, v ktorom Judina učiteľka stvárnila svoje predstavy o kostýme pastierky, si Pollyanna spomenula na vlastné vyradené šaty, ktoré sa už neoplatilo prešívaf, ale ani darovať Armáde spásy, čo pravidelne robievala. Šaty

---

* Pastierka z detskej riekanky stratila svoje ovečky a nevie ich nájsť. Tie sa napokon samy vrátia domov so stiahnutými chvostmi (pozn. prekl.).

boli z tenkej kvetovanej látky, zdobené malými volánikmi. Pollyanna si neraz položila otázku, načo ich vlastne odkladá. Odpoveď dostala pri hľadaní vhodného kostýmu pre malú pastierku.

Šitie si vzala na verandu, kde si popri práci mohla naplno vychutnávať svieže júnové ráno. V kúte oproti sa malá Ruth usilovala nasúkať svoju najväčšiu bábiku do šatočiek určených pre inú, o polovicu menšiu bábiku. Ruth už mala skoro tri roky a bola slniečkom rodiny. Hoci neoplývala takou krásou ako Judy, jej rozžiarená bacuľatá tvárička bola neodolateľná. Aj keď sa Judy s Juniorom často hádali, v jednom sa zhodovali – že ich malá sestrička je na zjedenie. Sadie často pobavene spomínala, ako si Junior, keď mu prvý raz ukázali malého Jamieho, chlapčeka premeral a poznamenal: „Nezdá sa vám, že vedľa Ruth vyzerajú všetky ostatné bábätká ako na jedno kopyto?“

Pollyanna chvíľu postojacky pozorovala najmladšie zo svojich detí, ktoré bolo sústredene zahĺbené do svojej nesplniteľnej úlohy. Chcela požiadať Nancy, aby na Ruth dohliadla, kým si ona odskočí na poschodie, ale keďže Nancy práve žehlila a dievčatko úplne pohlcovala hra, toto opatrenie jej pripadalo zbytočné. Vošla teda dnu a potichu za sebou zavrela dvere. Ruth očividne nespозorovala, že zostala sama.

Látku, ktorú potrebovala, zháňala dlhšie, než predpokládala. Odprisahala by, že presne vie nielen to, v ktorej truhlici sa nachádza, ale tiež to, v ktorom rohu a v ktorej priehradke. No až keď sa zriekla tejto istoty a hľadala ďalej, ako keby vôbec netušila, kde sa nezvestný kus odevu nachádza,

narazila naň v poslednej truhlici. A potom namiesto toho, aby hneď zišla dolu – čo si neskôr nedokázala nijako vysvetliť –, vošla do miestnosti v prednej časti domu a zahľadela sa na druhú stranu ulice.

Nestála tam dlhšie, ako človek dokáže zadržať dych, a predsa sa jej zdalo, že tých pár sekúnd jej ukradlo mladosť a urobilo z nej roztrasenú starenu. K oknu pristúpila práve včas, aby videla jednu z tých napínavých scén, ktoré na prvý pohľad pôsobia ako jeden chaos; zato neskôr, keď človeka celé roky prenasledujú v snoch, sa opakujú do najmenších detailov. Dodávka sa rúti po ulici, dievča v modrom sa vrhá vpred, pri cúvaní zakopáva a padá, pričom si k srdcu tisne niečo, čo schmatlo spod veľkých kolies. To všetko sa bude v nasledujúcich rokoch počas mnohých bezsenných nocí dookola prehrávať v Pollyanninej hlave.

Napriek tomu, že to videla na vlastné oči, nedokázala rozoznať, či sa plavovlasá postavička v bielom hýbe alebo len bezvládne leží v náručí mladej ženy. Keď Pollyanna bežala dolu schodmi, zdalo sa jej, že kričí, ale Nancy v kuchyni ďalej pokojne žehlila lesklý damask a pohmkávala si akúsi pesničku. Výkriky, ktoré Pollyanne driapali hrdlo, jej vychádzali z úst ako tiché stony, ktoré Nancy nemohla počuť. Zato Jiggs, vnímavejší ako ľudské bytosti, ju dobehol na prvom odpočívadle a uháňal jej v päťach. Jeho psie srdce inštinktívne vycítilo tragédiu.

Keď prechádzala cez cestu, pred očami mala iba hmlu. Srdce jej búšilo v hrudi ako vydesené zviera v klietke, ktoré sa hádže o mreže. Nejasne videla, že Lorraine Chalmersová

medzitým vstala zo zeme, ale človečik v jej náručí bol iba bielou šmuhou na modrom pozadí. Pollyanna natiahla ruky a zmučene vykrikla.

Jej výkrik sa dočkal okamžitej odpovede, keď ten najsladší hlások na svete rozhorčene zanariekal: „Bábo má špinavé šatočky. Špinavé! Zlé, zlé dievčatko.“

Pre Pollyannu bolo azda požehnaním, že priepať medzi neznesiteľnou hrôzou a úľavou preklenulo bezvedomie. Prechod medzi týmito dvoma stavmi by bol totiž až nebezpečne rýchly. Najlepším riešením teda bolo zahlaďiť rozbúrené emócie predošlých minút a začať odznova. Pollyanna sa zviezla na zem a ponorila sa do uzdravujúcich vôd bezvedomia.

Mala pocit, že ubehli hodiny, no v skutočnosti to netrvalo viac než jednu-dve minúty. Vtom na tvári pocítila dotyk energického jazyka. Nejaký šokovaný hlas proti tomu márne protestoval a iný, vysoký a sladký, si mrmlal: „Fuj, špinavá. Zlé dievčatko.“ Keď Pollyanna napokon ľahostajne otvorila oči, Jiggs ocenil účinnosť svojej metódy radostným zaštekáním.

Pollyanna uvidela vedľa seba kľačať Lorraine Chalmersovú a malátne uznala, že vydesená tvár, ktorá sa nad ňou skláňa, je krásna. Ruth stála bokom a nesúhlasne ukazovala škrvnu na inak žiarivobielych šatočkách. Pollyanna sledovala tú scénu s chladným odstupom.

„Vy asi budete matka tohto dievčatka,“ skonštatovala slečna Chalmersová trochu zadychčane. „Mrzí ma, že ste utrpeli taký šok, ale vôbec sa nezranila.“

Spomienka na to, čo sa pred chvíľou prihodilo, vytrhla Pollyannu zo stavu neprirodzeného pokoja. Posadila sa. „Zachránili ste jej život,“ zvolala a pri tých slovách sa jej po líkach skotúlali slzy. Jiggs, ktorého tento výjav obral o pocit sebauspokojenia, protestne zavyl a pritisol sa k nej.

„Ach, neplačte, prosím,“ naliehala na ňu slečna Chalmersová. „Veď sa nič nestalo. Myslíte, že dokážete chodiť? Keby ste došli do záhrady, tu hneď v tieni je záhradné kreslo. Poseďte si, kým sa vám nepolepší. Ak to chcete skúsiť, zavolám slúžku a pomôžeme vám.“

Slzy však Pollyannu zbavili prebytočného napätia, takže sa pomaly spamätávala. „Myslím, že ta zájdem aj sama,“ odhadla. „Už som takmer v poriadku.“ Napriek smelým slovám sa na nohy pozviechala len s námahou a v dotyku pevnej ruky slečny Chalmersovej na svojom predlaktí našla určitú útechu. Len čo sa postavila, mala to najhoršie za sebou a potom už pomerne istým krokom došla k záhradnému kreslu stojacemu na trávniku v tieni krásneho gaštana.

V tej chvíli sa začala cítiť nesmierne previnilo.

„Och, strašne sa za seba hanbím,“ vzdychla si. „Je hrozné, že som zamdlela ja, a nie vy.“

Výraz na tvári slečny Chalmersovej sa zmenil. Zdalo sa, že by sa usmiala, keby nebola zabudla, ako sa to robí. „A to už prečo?“ spýtala sa.

„No predsa preto, lebo ja som zdravá ako rybička, kým vy... Ach, drahá, dúfam, že to na vás nebolo priveľa.“

Ak aj na perách slečny Chalmersovej postrehla tieň úsmevu, zmizol rýchlo a bez stopy, ako to tiene majú vo zvyku. „Prečo by to malo byť na mňa priveľa?“ opýtala sa slečna Chalmersová, hoci niečo v jej správaní naznačovalo, že odpoveď ju vlastne ani nezaujíma.

„Nuž počula som, že nie ste veľmi silná, a zachrániť život dieťaťa a potom ešte kriesiť jeho pochabú matku by dalo zabráť každému.“

„Ak ste počuli, že nie som silná, máte mylné informácie. Som, žiaľ, jedným z tých odolných ľudí, ktorí prežijú všetkých svojich priateľov, nádeje i šťastie.“

Jej hlas už neznel príjemne, zmenil sa na drsné sipenie. Pollyanna sa však nedala odbiť. Podvedome sa chopila ruky, ktorú mala najbližšie, a zovrela ju v dlaniach.

„Ešte pred chvíľou ste boli pre mňa cudzia,“ povedala, „a teraz mám voči vám obrovský dlh, ktorý do konca života nesplátim.“ Celkom zabudla na odpor slečny Chalmersovej voči návštevam a horlivo pokračovala: „Dúfam, že budete súhlasiť s tým, aby sme vás aj s manželom navštívili. Nebude mať pokoja, kým vám nepoďakuje za nás oboch.“

„Myslím, že ste mi už poďakovali až-až. Veď som nič také neurobila. A... okrem toho sa iba zriedka stýkam s neznámymi ľuďmi.“

Pollyannine prsty podvedome uvoľnili stisk. Farba sa jej vracala pomaly, no teraz jej prudko vystúpila do líc. Bolo to odmietnutie jasné ako facka. Táto mladá žena, ktorá práve odmietla akýkoľvek prejav súcitu pre svoju telesnú slabosť,

nestála o zblíženie s cudzími ľuďmi. Pollyanna sa cítila zmätená, ponížená, urazená.

„Veľmi ma mrzí, že...“ Vetu nedokončila, pretože sa jej hrdlo stiahlo dojatím. Slečna Chalmersová sa totiž zámerné postavila tak, aby Pollyanna videla, že líce otočené k nej znetvoruje škaredá jazva. Ryha bola hlboká, akoby po guľke, a z jej stredu vybiehali do všetkých smerov tenké modrasté čiary pripomínajúce pavučinu. Ako tak na ňu Pollyanna civela, uvedomila si, že dievča jej svoje znetvorenie ukázalo naschvál. Napokon vetu trhane dokončila: „... že to tak cítite.“

Slečna Chalmersová k nej obrátila modré oči potemnené bolesťou. Na okamih otvorila pery, akoby chcela niečo povedať, ale ovládla sa a zovrela ich do tenkej bielej úsečky. Keď sa však Pollyanna pokúsila vstať, pohotovo prehovorila: „Ó nie, nech vám ani nenapadne vstávať!“

„Už sa cítim celkom dobre. Mám tuhý korienok. Je to len druhýkrát v živote, čo som omdlela.“ Pollyanna na chvíľu zaváhala, potom pozbierala odvalu a nadviazala: „Dúfam, že vás budem môcť čoskoro opäť navštíviť. Nestihla som vám povedať, čo mám na srdci.“

Slečna Chalmersová odvrátila pohľad.

Pollyanna si bola istá, že jej prosbu odmietne, a z úst jej vykĺzlo spontánne: „Prosím!“

Dievča na ňu prekvapene pozrelo a nato sa mu pery po druhý raz v to dopoludnie zvltnili do letného úsmevu. „Nie som veľmi príjemná spoločníčka,“ priznalo.

„Ak nebudete mať chuť na návštevu, keď prídem, zastavím sa inokedy.“

„Pochybujem, že budem mať niekedy chuť na návštevu. Presťahovala som sa z mesta, kde ma všetci poznali, len aby som sa ľudí zbavila – tých, čo ma ľutovali, aj tých, čo boli zvedaví. Robinsonov ostrov by bol pre mňa ideálnym miestom, ale môj otec sa, žiaľ, nemôže vzdialiť od svojej firmy. Myslela som si, že nič nebude ľahšie ako vyhnúť sa novým známostiam.“ Uškrnula sa na Pollyannu. „Viete, nepočítala som s tým, že oproti budete bývať vy.“

„Ani s tým, že zachránite život môjmu dieťaťu.“

„Vidím, že so zveličovaním tej malej epizódy tak skoro neprestanete. Bolo by pekné si myslieť, že človek urobil niečo, čím by ospravedlnil to, že vôbec prišiel na svet. Pravda je však taká, že som to urobila bez premýšľania, takže na tom nebolo nič hrdinské.“

„S tým nemôžem súhlasiť. Celé som to videla z okna a som si istá, že ste riskovali život, aby ste moju dcérku zachránili. Nikdy si neodpustím, že som tak hazardovala, a nikdy nezapudnem, čo vám dlhujem.“

Do očí sa jej znova nahrnuli slzy. S námahou ich potlačila a mumlavo sa ospravedlňovala za svoje neobvyklé dojatie. A keď slečna Chalmersová zrazu prehodila: „Och, veď ani neviem, ako sa voláte,“ správne vytušila, že to povedala iba preto, aby svoje myšlienky odvieďla iným smerom.

„Volám sa Pollyanna Pendletonová a oproti vám som vo výhode, pretože ja vaše meno už nejaký čas poznám. Toto je

Ruth Pendletonová a má staršieho bračeka a sestričku, ktorí už chodia do školy.“

„Tak to musíte byť poriadne zaneprázdnená.“

„Dnes je zaneprázdnený každý človek bez rozdielu. Ja sa však častejšie pýtam, či je na svete šťastnejšia žena, ako som ja. Dovidenia, slečna Chalmersová. Zoznámili sme sa za dosť neobvyklých okolností. Snáď to znamená, že z nás budú priateľky.“

Pollyanna pevne zovrela Ruth rúčku a previedla ju cez cestu. Slečna Chalmersová tam stála a dívala sa za ňou. Potom si rukou siahla na znetvorené líce, akoby sa v ňom ozvala stará bolesť.